



Sergej Lukjanenko
SVAJŲ LINIJA

Mokslinis fantastinis romanas

Tolimos ateities pasaulis, kuriame greta žmonijos Galaktikoje egzistuoja įvairiausios svetimųjų rasės: meklonai, bulračiai, silikoidai... Pasaulis, kuriame netgi mirtis nėra visa ko galas. Taip Kėjaus Altoso, profesionalaus asmens sargybinio, mirtimi prasidėjo pavojinga jo ir dvylikamečio Artūro kelionė į Gralio planetą, link paslaptingosios Svajų Linijos...

Iš rusų kalbos vertė GINTAUTAS K. IVANICKAS

Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

222 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Copyright © by Sergej Lukjanenko, 1998

Cover art copyright © by Luis Royo, 1996

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2001

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Pirma dalis. Dievas tėvas ir dievas sūnus

1

Kėjus labiausiai nemėgo vaikų. Nežinia, ar tam turėjo įtakos jo vaikystė - "Naujosios kartos" priegloboje, Altose. Kad ir kaip būtų, jis niekuomet neužtrukdavo vienoje planetoje ilgiau nei devynis mėnesius. Planetose, kurių gyventojai Tamsiojo karo metu buvo fertilityškai⁽¹⁾ paveikti ir sąžiningai tarnavo patrankų mėsos tiekėjais Imperijai, jis neužsibūdavo nė keturių su puse mėnesio.

Be to, Kėjus nemėgo būti žudomas. Kartais tai būdavo itin skausminga, ir visuomet - susiję su nemenkomis išlaidomis. O pinigai Kėjui buvo reikalingi. Jis mėgo savo hiperkaterį, kurio priešžiūra kainavo brangiai, moteris, kainavusias kiek pigiau, Imperijos ir Mršanų asociacijos vynus, senųjų Klakono meistrų sukurtus kvapus bei tuos kitų rasių malonumus, kuriuos gali suvokti ir ištvirti žmogus.

Dabar dvi jo antipatijos susijungė. Ir nemaloniausia buvo ne tai, kad jį ketino nužudyti vai-

kas, dėl vaiko ir vienu iš nemaloniausių būdų. Blogai buvo tai, jog Kėjus nespėjo sumokėti už aTano pratęsimą.

O tai, kaip žinia, fatališka.

Viešbučio kambarys buvo pakankamai pigus, kad nepriviliotų plėšikų, ir pakankamai padorus, kad apsaugotų Kėjų nuo smulkių vagišių. Berniūkštis, stovintis šalia jo lovos, labiau panėšėjo į antrosios kategorijos atstovą. Iš kur jis gavo elektroninį raktą durims atidaryti bei nulifikatorių signalizacijos blokavimui, taip ir liko paslaptimi. Ginklas jo rankoje buvo kur kas suprantamesnis - algopistoletas, sadistų ir nevykėlių ginklas, kainavo nebrangiai.

- Padarykime taip, - beviltiškai stengdamasis išlaikyti ramią veido išraišką, pasiūlė Kėjus. - Tu nusuksi vamzdį į šalį, ir mes pasikalbėsime. Kaip rimti žmonės.

Berniūkštis nusišaipė:

- Aš nerimtas.

Jis išties nebuvo panašus į rimtą - tamsaus gymio, juodaplaukis dvylikos trylikos metų vaikigalis. Linksmi rausvo šilko marškinėliai ir trumpos baltos kelnės dar labiau pabrėžė jo nepavojingą išvaizdą.

- Paklausk, - vėl kreipėsi Kėjus. - Net jei

išmesi pistoletą per langą...

Berniūkštis kiek susiraukė.

- Net jei išmesi pistoletą, aš nieko negalėsiu padaryti! Tu juk matai...

- Matau.

- Aš negaliu kalbėtis, kai į mane nukreiptas pistoleto vamzdis...

- O kurių galų man su tavimi kalbėtis? - truputį nustebo berniūkštis.

Mintyse Kėjus padėkojo visiems žinomiems dievams. Kuo daugiau dabar bus pasakyta, tuo mažesnė tikimybė, jog rupūžiokas nuspaus gaiduką. Nužudyti žmogų, su kuriuo kalbiesi, ne taip jau lengva... tiesa, Kėjus nebuvo įsitikinęs, jog ši taisyklė galioja ir vaikams.

- Tu juk ketini mane nužudyti? - pasiteiravo jis.

Berniūkštis tylomis linktelėjo.

- Mirtis nuo algopistoletu - tai baisiausia, ką galima įsivaizduoti. Patikėk, aš tai žinau.

- Žudei? - susidomėjo berniūkštis. Atsisėdo į šalia sienos stovintį krėslą.

- Mane žudė.

Vaikigalis prisimerkė. Jis suprato.

- Taigi, - stengdamasis, kad balsas skambėtų

kuo draugiškiau, tęsė Kėjus, - jei tu nori pasinaudoti šia bjaurastimi - pasakyk bent jau, už ką. Tai ne tokia jau didelė malonė, tiesa?

- Tiesa, - netikėtai lengvai sutiko berniukas. Atsisėdo į šalia sienos stovintį krėslą, užsimetė koją ant kojos, pistoletą pasidėjo ant ranktūrio. Deja, jis nė kiek nerizikavo. Kėjus tysojo lovoje, nuogas ir visiškai bejėgis. Plonas sidabro spalvos voratinklis dengė visą jo kūną, mirtinai sukabindamas Kėjų su lova bei siena. Purškiamo tinklo balionėlį berniūkštis pastatė ant stalo, tarsi ketindamas pakartoti procedūrą esant reikalui.

- Tai kuo gi aš tau neįtikau, drauguži? - Kėjus atsargiai, kad plonos gijos neįsirėžtų į kūną, pasuko galvą. - Tu plėšikas? Sveikinu, esi gabus. Ir sėkmės lydimas. Pasakysiu tau, kur gryniesi, koks kortelės kodas. Rytoj aš išskrendu - tad neieškosiu tavęs, o jūsų policija...

Berniuko veidas persikreipė.

- Aš ne plėšikas. Ir niekur tu neišskrisi. Gana jau to, kad atskridai.

Minutėlę kambaryje tvyrojo tylą. Po to Kėjus paklausė - labai tyliai:

- Kas buvo ta mergaitė?

- Mano sesuo.

- Drauguži, tai tiesiog nelaimingas atsitikimas. Aš leidausi kosmouosto lauke. Nutūpiau paskirtos zonos ribose...

- Tačiau tu nutūpei ne rate! Tu nužudei ją - tyčia! Aš žinau, ką tu pasakei dispečeriui - "nekenčiu vaikų, amžinai tos mažos kalės lenda po tūtomis". Tavo nusileidimą daug kas matė - tu kryptelėjai virš lauko, kad spinduliu užkabinatum Lenką!

Berniuko balsas suskambo spigiai, trūkčiojančiai. Ir Kėjus persigandęs suvokė - berniūkštis audrina save. Audrina, kad nuspaustų gaiduką.

- Aš jos nemačiau, patikėk. Kam man būtų reikėję...

- Na, taip, tu šokai ore, - paniekinančiai tarse telėjo berniukas. Kėjaus gerklėje įstrigo paruošta frazė. Kaip paaiškinti šiam lūšnynų berniūkščiui, jog Kėjus iš tikrųjų šoko? Kaip perteikti piloto šalmo sunkumą ir žydrynę aplink, ir besvorį laivą, kuriuo pats tapai? Gravitacinių variklių gaudesį, oro srovių srautus, skrydžio svaigulį... Taip, jis šoko. Ir nežiūrėjo į betono lygumą, kurioje mergiotė, davusį menką kyšį kosmouosto apsaugai, laukė jo laivo, kad pirmoji pribėgtų prie liuko, pasiūlytų pigiausių planetoje narkotikus, save, kaip gidą - ar tiesiog save...

Jis šoko. Ir gravispindulys slystelėjo per mergiotę, įtrindamas ją į betoną, paversdamas kruvinomis dulkėmis, ta pilkai ruda dėme, kurią jis išvydo, išlipęs iš laivo.

- Berniuk, mano autopilotas sugedo. Aš perėmiau valdymą, tačiau laivas tuo metu kryptelėjo...

- Meluoji, - negailestingai pranešė berniūkštis. - Visi kosmouoste žino - tavo kateris tvarkingas.

Jis paėmė pistoletą, atidžiai išjungė saugiklį ir prisiartinio prie lovos.

- Klausyk, - jausdamas odą stingdantį šaltį, tarė Kėjus. - Aš turiu aTaną. Tu negali manęs visiškai nužudyti, supranti? Aš sugrįšiu ir atsi-skaitysiu su tavimi taip, kad algopistoletas atrodytų kaip išsigelbėjimas.

- Meluoji, - berniūkštis vos pastebimai sudvejojo.

- Ne. Tu matai mano kūną - nė vieno randelio. Mano profesijos žmonės taip neatrodo. Aš atgimiau prieš mėnesį, supranti?

Berniūkštis nesusidomėjo Kėjaus profesija - nors šis to tikėjosi. Tačiau įvertino frazės pabaigą.

- Jei tu atgimei prieš mėnesį, tai galėjai dar neprasitęsti aTano, - ištarė jis. - Aš surizikuosiu.

Kėjus suriko. Mintyse, žinoma. Jis atskrido į Kajilį, kad atnaujintų savo nemirtingumą - čia tai buvo kur kas pigiau nei Sigoje-T, kur jį nužudė. Jis mėgo pinigus, darančius gyvenimą malonesnį. Ir prarado šį gyvenimą.

- Tu galėtum, - tyliai paprašė, - bent jau nužudyti mane ne algopistoletu. Tavo sesuo mirė akimirksniu - nekankink manęs. Tuomet turėsi vilties, kad aš nepersistengsiu keršydamas.

Berniukas įdėmiai nužvelgė Kėjų, ypatingą dėmesį skirdamas kaklo raumenims. Ir palinę gavo galvą:

- Nemanau, kad sugebėsiu tave pasmaugti...

- Spintoje, antroje lentynoje nuo apačios, blasteris. Desantinė "Kamanė", žinai, modelis karininkams. Ten pat pinigai ir kreditinė. Kodas - trisdešimt du, oranžinis, "VILKAS". Visa tai tavo prizas. Nužudyk mane blasteriu.

- Gerai, - berniūktis, užsikišęs pistoletą už diržo, pasuko link spintos. Kėjus dirstelėjo į savo kairiąją ranką. Voratinklis ją laikė silpnai - prispausti buvo tik paskutiniai keturių pirštų pirštikauliai. Nuo peties iki antrųjų pirštikaulių ranka buvo laisva.

- Kaip tu patekai į viešbutį? - pasidomėjo Kėjus. Prikando lūpas - taip, kad pajustų kraujo

skonį ir skausmą. Ir trūktelėjo ranką. Polimerinė gija abejingai priėmė auką, nurėždama paskutiniuosius keturių pirštų pirštikaulius. Nykštys liko sveikas. Gerai.

- Prisistačiau iškviečiamu berniuku, - atsargiai atverdamas spintą, paaiškino vaikigalis. - Sumokėjau portjė... Ei, čia tik pinigai, pistoleto nėra...

- Štai jis, - pranešė Kėjus, ištraukdamas ranką iš po pagalvės. Iš nurėžtų pirštų plonomis pulsuojančiomis srovelėmis tryško kraujas. Briaunotas "Kamanės" vamzdis lingavo į šalis. Berniūkštis pasisuko, keldamas pistoletą, ir sustingo, žvelgdamas į kraujo fontanelius.

- Nekenčiu vaikų, - sušnabždėjo Kėjus. - Gaila, kad nepastebėjau tavo sesers, būčiau ją nužudęs tyčia.

Sužalotas smilius spūstelėjo gaiduką. Kai apnuoginta žaizda palietė metalą, staigus skausmo dūris privertė Kėjų surikti. Ranka sudrebėjo, ir siauras raudonas spindulys slystelėjo virš berniuko peties. Dabar riktelėjo vaikas - gal iš baimės, o gal Kėjus jį vis dėlto užkabino. Berniūkštis pritūpė - ir algopistoletas pražydo mirgančios žalios šviesos kūgiu.

Nevykėlių ginklu sunku prašauti.

Kai neuroninio aktyvatoriaus - kitaip tariant, algopistoletu - laukas pasiekė Kėjų, šis pamiršo apie rankos skausmą. Jis visas pavirto skausmu. Taip jau buvo atsitikę, tačiau tuomet jo aTanas buvo apmokėtas. Ir jis galėjo bent jau tikėti, kad atkeršys...

Kėjus rėkė neilgai - po sekundės jam nebeliko jėgų nė riksmui. Po pusantros minutės nepakeičiamų kančių jis mirė - apakęs, apkurtęs, "vora-tinklio", kuriame tampėsi, supjaustytas į gabalėlius.

2

Mirtis - tai paskutinis nuotykis. Prisikėlimas neatneša nieko nauja - jis panašus į paprasčiausią pabudimą.

Pirmiausia Kėjus išvydo šviesą. Po to - gumbuotą pilką bokštą, palinkusį virš jo, nejudrų, tarsi negyvą. Beje, ginčai, ar galima vartoti žodį "gyvybė", kalbant apie silikoidus, tęsėsi jau ne pirmą šimtmetį.

- Vardas... - pasigirdo iš pilko paviršiaus.

Nekreipdamas dėmesio į klausimą, Kėjus kilstelėjo. Silikoidas jam netrukdė. Ši rasė judėjo nenoriai - išskyrus tuos atvejus, kai žudė.

Patalpa, kurioje jis atsibudo, Kėjui buvo pui-

kiai pažįstama. Reanimacinis kompanijos "aTanas" modulis, tik ekranas ant sienos, kuriame turėjo šviesti planetos pavadinimas, buvo išjungtas. Kėjus gulėjo ant balto dviejų metrų skersmens disko, molekulinio replikatoriaus, ką tik atkūrusio jo kūną - naujutėlį, sveiką, koks jis buvo įrašytas prieš septyniolika metų. Virš galvos kabėjo retos grotelės; aTan-emiteris, per pumpavęs į vyruko smegenis vaikiškas nuoskaudas, jaunatviškas kvailystes ir suaugusiojo nusikaltimus - visą tai, kas sudarė Kėjaus asmenybę. Jį prikėlė iš numirusiųjų. Prikėlė, nors aTanas nebuvo apmokėtas?

- Vardas? - kantriai pakartojo silikoidas.
- Kėjus Altosas.
- Pilietybė?
- Žmonių Imperija.
- Kodas?

Silikoido balsas sklido nuo viso kūno paviršiaus. Neturėdamas balso stygų ir kvėpavimo takų jis kalbėjo, įtempdamas silicio raumenis, vibruodamas visu kūnu. Tai sukūrė keistą polifoniją, erdvinį skambesį - tartum visas choras darniai kuždėtų žodžius.

- Trys, devyni, šeši, trys, vienas, keturi, devyni, vienas, - pusbalsiu ištarė Kėjus. Never-

tėjo afišuoti asmeninio kodo. Netgi "aTano" kompanijoje, kuri puikiai jį žinojo. Kėjus dirstelėjo į kairiąją ranką - pirštai buvo sveiki. Taip, jį ne chirurgai sulipdė, o iš tiesų atgaivino. Kodėl?

- Kodas teisingas, - silikoidas pasisuko - tai buvo tik mandagus gestas - ir nusklendė link durų. Po pilkos akmens kolonos pagrindu spragsėjo melsvos kibirkštėlės. Prieš atsivėrusias duris jis akimirkai stabtelėjo, ir Kėjui pasidingojo neįmanomas dalykas - jog silikoidas šypsosi.

- Ir kas man paaiškins, ką visa tai reiškia? - retoriškai pasiteiravo Kėjus, žvelgdamas į dengiančius sienas bareljefus: gėles, nuogas merginas, nuogus vaikus.

- Aš.

Kėjus pasisuko. Už jo nugaros, per porą metrų nuo replikatoriaus disko, sėdėjo žmogus. Tai jau šis tas. Kėjus nebuvo rasistas, tačiau negalėjo įsivaizduoti nuoširdaus pokalbio su silikoidu. O žmogus, regis, buvo nusiteikęs draugiškai. Vyriškis, keturiasdešimties, gal keturiasdešimt penkerių metų amžiaus, išpuoselėtu veidu, fiziškai ne itin puikiai išsivystęs - to neslėpė netgi laisvas pilkas kostiumas. "aTano" tarnautojas? Ne pats smulkiausias, ne pats svarbiausias...

Pastabos

Fertilumas - vaisingumas, organizmo paveldimas gebėjimas produkuoti gyvybingus palikuonis.